

— Оно не е ваша работа, отговори овчарътъ, който бѣше вече дошълъ на мѣстопроизшествието и замахна да удари Иванова.

— Слушай, хемъ да мирувашъ, че извика заканително Трайчевъ, поблѣднѣлъ отъ ядъ: че виждашъ ли тукъ, и той показа револвера.

— Я се не боимъ, рече овчарътъ, усмихнатъ на сила съ очевидното намѣрение да се помири.

— Я чувахъ тая утрина гърмежо, продължи той вече примирително.

Въ врѣмето на тая кратка бесѣда кучето рѣмжеше, а Дундовъ плахо изглеждаше голѣмитѣ му зѣби и мислено благодарѣше на всичкитѣ светии и другаритѣ си, които тъй на врѣме го избавиха отъ близкото запознанство съ тия зѣби.

— А за дѣка отивате? — За Черни-Врѣхъ . . . — продължи овчарътъ. — Па ади одете, оти че закѣснѣете... скоро — икиндия . . .

Тримата другари, примирени вече съ овчара, трѣгнаха всѣки въ своя пѣтъ.

IV.

Бѣше 4 или 5 часа, когато тримата съкласници се озоваха на Паша-Бунаръ — едно възвишение съ по-рѣдка растителностъ и разпрѣснатъ тукъ-тамъ едъръ камѣнакъ. Тѣ рѣшиха тукъ да отпочинатъ.

Започнаха да се шегуватъ сега съ Дундова, който, безъ да обръща внимание, доядаше послѣднитѣ отстатки отъ своитѣ провизии — и скоро торбата му бѣше празна вече. Но той, ако бѣше страхливъ, не бѣше пѣкъ и срамежливъ: той запристѣга и отъ трапезата на другаритѣ си, които що бѣха започнали да ядатъ.

— Бе Шишко, ти нѣмашъ наядане бе, се обади Ивановъ шеговито.

— Ламя! рече Трайчевъ съ пълни уста.

Дундовъ, като да не чу нищо, продължаваше да си млѣщи, като извърщаше главата си на една страна; но той тутакси промѣни лицето си, спрѣ да дѣвче и, като посочи съ прѣстъ, пошепна: змия!

Ивановъ и Трайчевъ едноврѣменно се обърнаха къмъ оная страна, къмъ която сочеше Дундовъ. И наистина,